1942 Yılının En Modern ÇOCUK Gazetesi

AFACAN

7 1/2 Kuruş

Perşenbe günleri çıkarılır

Yıl 10 - 24 Birinci Kânun 1942 - S. 22

Gelecekte Neler Olacak?

Yazan: Welles **Çeviren: Vahdet Gültekin**

— Geçen sayıdan devam —

İki baba, çocuklarını orada buldular. Raymond bir müddet onlara uzaktan bakıp yine düşüncelerine dalmayı tercih etti. Kendi kendine söylenir gibi:

— Evet, diyordu, bu iki genç aya gidecekler. Rüyamda görsem inanamıyacağım büyük bir tecrübe bu. Dünyanın şu içinde yuvarlandığı başdöndürücü terakkinin sonu nedir, anlamıyorum. Niçin boyuna ilerliyoruz ve daima daha süratle ilerliyoruz?

Osvald Cabal gülümsedi:

— Yani, artık terakki dursun da hiç düşünmeden, çalışmadan mı yaşıyalım demek istiyorsunuz?

— Şüphesiz o kadar değil.

— O halde, ne istiyorsunuz? Çok düşünmek değil de biraz düşünmek mi? Çok değil de biraz çalışmak mı?

— Evet, itidal. İlerliyelim, fakat rahat rahat. Kendimizi sıkmadan.

— Fakat, ilerliyen kendimiz miyiz zannediyorsunuz? Hayır, bizi hayat sürüklüyor... Ve bu, bundan evvel olduğu gibi bundan sonra da böyle devam edecek.

***

Bir akşam üstü. Geniş bir taraçadayız. Uzaktan deniz görünüyor. Yan tarafta büyük bir cisim var. Bir heyulâ gibi yükselen bu kocaman şey feza topudur.

Üzerinden bir tayyare geçti ve bir tur yaptıktan sonra biraz ilerdeki meydanlığa indi. Tayyareden Osvald Cabal çıktı ve taraçaya doğru ilerledi.

Biraz sonra Cabal'ın bulunduğu tarafa doğru bir kadının geldiği görüldü. Rovena ismindeki bu kadın, 1970 senelerinde Everytovn'un meşhur siması olan Roxananın ailesindendi.

Roxana, valinin yanına gelerek gülümsedi ve:

— Nihayet seni görebildim, dedi.

— Burada olduğumu nereden hab... dın? Kulağın pek delik maşallah?

— Artık duymıyan kalmadı ki!

— Yok canım? Ne çabuk!

— Herkes bundan bahsediyor. Ben... sıl haber almam! Mermi ile beraber gönderilecek insanlardan birinin a... değil miyim?

Cabal, Katerinanın annesini uzun... süzdü. Bu kadın uzun müddet onun... olarak yaşamıştı. Fakat bilhassa C... fikirleri yüzünden aralarında anla... mazlık çıkmış ve ayrılmışlardı. Ay... tan sonra kızı babası almış ve onu... kendi istediği gibi büyütmüştü. Şim... xananın gelip kızından bahsetmesi... tuhafına gidiyordu. Kadın kızını o... beri bir kere olsun aramamıştı.

Osvald güldü:

— Kızımı şimdi mi hatırladın? de...

— Elbette. Annelik böyledir: E... tehlike anında aramazsa ne zaman... cak? Bugün, onun bir tehlikeye at... görüyorum. Elimden gelse onu bu... alıkoyarım. Fakat sen çocuğun ka... bir kere bu fikri koymuşsun. Zaten... le bu fikirlerin yüzünden geçinemem... ya.

— Doğru. Sen hayatı o kadar kıy... bir şey haline koyuyordun ki, beraber... şamamıza imkân yoktu. Halbuki... yapılacak öyle işlerim vardı ki!

— Ne işlerin?

— İnsanlar için tehlike ve ölüm... aramak.

— Aman yarabbi! Ne korkunç in... sen!

— Ben ne korku yaratıyorum,... ölüm. Sadece tabiatte mevcut olan... sanlar için lâzım bulunan bu un... arayıp buluyorum. Bunlar olmadık... sanlar zevkle, saadetle yaşayamazla... yatın tadı çıkmaz. Hayat, cesaret, m... çalışma ve bitmez tükenmez kuvvet... nağıdır.

Cabal birdenbire döndü ve saatine... tı:

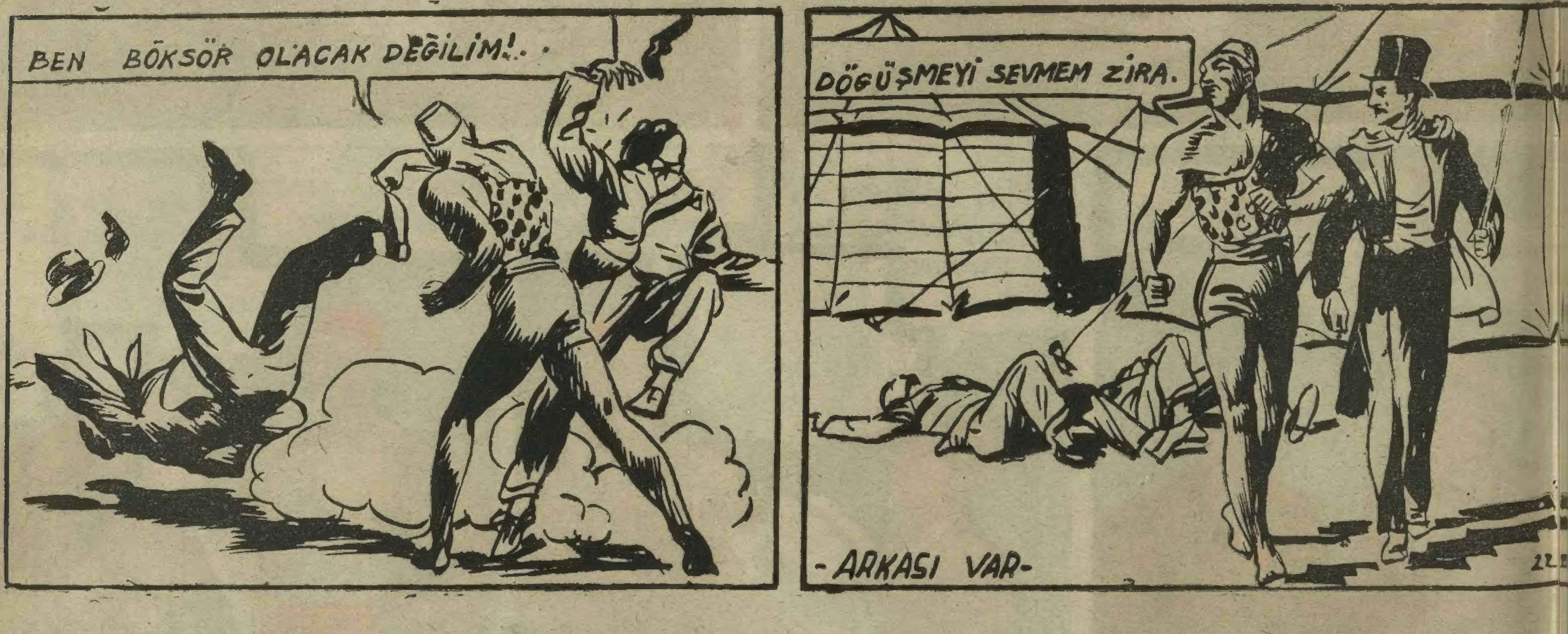

— Beni lâfa tuttun, az daha unutuyorum, dedi. Teotokopulos dedikleri garip ikirli bir sanatkârımız var; bu akşam utuk veriyor. Dinliyelim bakalım ne söyiyecek...

Osvald Cabal yandaki odaya geçti. Bir düğmeye bastı ve:

«Teotokopulos'u dinlemek ve görmek istiyorum» dedi.

Hemen bir ses işitildi ve televizyon levhası aydınlandı: Teotokopulos kalabalık önünde nutuk söylüyordu:

«Bütün bu terakki denen şey nedir? Bu terakkinin faydası nedir? Daima ileri, durmadan ileri! Bu nedir böyle? Biraz duralım, biraz dinlenelim! Hayatın gayesi mesut yaşamaktır. Halbuki biz hayatı fenne kurban ediyoruz. Terakki, mesut yaşamak için bir vasıta olmalıdır... Bugün, büyük bir buhran içinde yaşıyoruz. Artık bilgi kalmadı, ileriyi görüş kalmadı...»

Teotokopulosun bağırması herkesi güldürüyordu. Sözlerinin hiçbiri halk üzerinde kendisinin beklediği tesiri husule getirmiyordu. Kalabalık arasında kendine yol bulanlar birer birer dağıldığı gibi, evlerinde televizyon başında onu dinliyenler de birer birer düğmeleri çevirdiler.

Cabal televizyonu kapatırken:

— Halk Teotokopulosa gülüyor! Sözlerini hiç ciddiye almıyor. Hakikaten saçma şeyler. Deli bu adam muhakkak! diyordu.

X

Osvald Cabal odasında sabırsızlıkla bir aşağı, bir yukarı dolaşıp duruyordu. Birdenbire duvarda bir kapı açıldı ve içeri Katerina ile Maurice Pasvorthy girdi.

İki gencin de yüzleri heyecan ve haretle parlıyordu.

Cabal onlara doğru ilerliyerek ellerini sıktı ve:

— Oturun çocuklar, dedi. Bu akşam yer yüzünde şimdiye kadar hiçbir kimseye nasip olmıyan seyahate çıkıyorsunuz...

Maurice Pasvorthy:

— Bilseniz size ne kadar teşekkür ediyoruz, dedi. Bu şerefi bize siz verdiniz.

— Hayır, çocuğum. Buna en lâyık olan sizlerdiniz ve bunun için sizleri tercih ettik. Öyle değil mi Katerina?

Genç kız, heyecanla babasına baktı ve göğsü inip kalkarak:

— Öyle, babacığım, dedi.

Bu sırada duvarın tekrar yarıldığı ve açılan kapıdan içeriye Cabal'in hükûmet işlerindeki arkadaşlarından Mithany'nin girdiği görüldü.

Mithany nefes nefese idi ve:

— Cabal! diye haykırdı. Top tehlikede. Kaybedilecek bir dakika yok! Hemen koş!

Cabal yerinden fırlayarak:

— Ne var! Ne oluyor? diye sordu.

— Teotokopulos halkı kandırmış, peşine bir alay ahali toplamış. Topu parçalamıya yürüyorlar.

— Ne diyorsun? Peki ne yapacağız?

— Bilmiyorum, fakat herhalde önlerine geçmek lâzım.

— Peki, ellerinde silâhları var mı ki? Topu ne ile parçalıyacaklar?

— Hepsi eline birer demir çubuk almış. Bunlarla elektrik kablolarını kesecekleri anlaşılıyor. Elektrik kesildi mi topun işi bitti demektir.

Cabal, odadan dışarı fırlamak üzere ilerlemiş, fakat sonra ne yapacağını kestiremiyen bir adam halile duraklamıştı. Düşünüyordu. Mithany'ye:

— Biz o ahaliye karşı ne ile çıkacağız? dedi. Her şey düzeldi sanıyorduk. Artık memlekette polise, jandarmaya lüzum yok, diyorduk. Elli senedenberi bu memlekette bir tek silâh atılmış değildir ve bütün tüfekler, tabancalar ya paslanmış, veya kırılıp atılmıştır. Şimdi ne yapacağız?

(Devamı 9 uncu sahifede)

Okyanusun engin sularında kafile halinde giden yük vapurları, müthiş bir fırtına ile karşılaşmışlardı. Bu vapurları koruyan harp gemileri, önde, arkada ve yanlarda, bir çember halinde gidiyorlar, ortalarındaki yük vapurları da, bir tehlike ile karşılaştıkları zaman onların kendilerini koruyacaklarına güvenerek, korkusuz, yol alıyorlardı.

Fakat, fırtına dnizin altını üstüne getirdikçe yalnız düşman saldırışı ile değil, aynı zamanda bir kaza ile karşılaşmak tehlikesi de baş göstermişti.

Gemilerden biri petrol yüklü idi. Ötekilerde de buğday ve daha birçok yiyecek vardı. Petrol gemisi, bir kaza olur da gazlar tutuşursa yangın ötekilere de geçmesin diye, hepsinden biraz ayrı olarak gidiyordu. Pek de büyük bir tekne olmadığı için, dağlar gibi yükselen dalgalar arasında ötekilerden fazla çalkanıyordu.

Bir aralık, petrol gemisinde bir telâş koptu.

Gemiciler bağrışıyorlar, birbirlerini yardıma çağırıyorlardı.

Çarkçı:

— Makine ağırlaşıyor, istim bitmek üzere. Kömür kalmadı! diyordu.

Hakikaten, vapur, yola çıkarken fazla kömür alacak vakit bulamamıştı. Yolda icap ederse, kömürü fazla vapurlardan birinden alırız, diye düşünmüşlerdi. Fakat şimdi, ötekilerden ayrı gittikleri için onlara yanaşmak lâzımdı. Halbuki fırtına, geminin istediği gibi manevra yapmasına meydan bırakmıyordu.

Kaptan dümenciye haykırıyor:

— Sola dön! Sola! diye bağırıyordu.

Fakat, dalgalar dümeni kendi istedikleri yana çeviriyorlar, vapuru gittikçe ötekilerden uzağa atıyorlardı.

Fırtına da gittikçe azıtıyordu.

Petrol gemisinin sulara kapıldığını gören, koruyucu harp gemilerinden biri onu yedeğine almak için ilerledi. Fakat tam bu sırada, petrol gemisinin pervanesi, dümeni koptu ve tekne, suların keyfine göre, müthiş bir hızla gitmiye başladı.

Kaptan:

— Korkunç akıntılardan birine kapıldık!.. diyordu.

Ben bu akıntıyı bilirim ve ne zamandanberi oraya düşmekten korkuyordum. Fakat, istim kalmadığı ve bütün hızımızla gidemediğimiz için, ondan kaçmacak imkânı bulamadım.

Vapurun akıntıya kapıldığını gören bir harp gemisi, ona ip atmıya çalıştı. Top mermisi gibi, büyük bir hızla fırlatılan, ucu sivri demirli halat, birkaç kere vapura doğru geldi, fakat hepsinde denize düştü. Tekrar çektiler ve yeniden attılar. Fakat petrol gemisi gittikçe uzaklaşıyordu.

Bu sırada uzaktan, düşman uçaklarının da, üzerlerine doğru gelmekte olduğu görüldü.

Bu, büyük bir filo idi.

Yol vapurlarını koruyan harp gemileri, hemen uçaklara doğru ateş açtılar.

Uçaklar, bu ateşe aldırmıyarak yaklaşmakta devam ediyorlardı. Çünkü, biraz sonra, kendi yardımlarına başka kuvvetlerin de geleceğini biliyorlardı.

Onların beklediği bu kuvvetler, denizaltı harp gemileri idi.

Hakikaten, çok geçmeden, dalgaların arasından denizaltıların gözetleme dürbinlerinin çıktığı görüldü. Sonra bir iki torpil patladı.

Şimdi harp gemileri, hem uçaklara, hem de denizaltılara karşı ateş etmek zorunda kalmışlardı. Bu durumda iken, akıntıya kapılmış giden pervanesiz, dümensiz petrol gemisinin yardımına da koşamıyorlardı.

Düşman uçakları, petrol gemisinin, başını almış gittiğini gördüler. Hemen, filodan bir uçak ayrıldı ve onu bombardım[...] gitti.

Petrol gemisindekiler uçağın kend[...] ne bomba atmıya geldiğini görünce [...] dılar. Çünkü, kendisini koruyamı[...] halde bulunan bir gemiye bombar[...] uçağının bomba atmak istemiyeceğini [...] mışlardı.

Kaptan, bombardıman uçağının ya[...] tığını görünce, hemen şu komutu ver[...]

— Bütün tayfa kayıklara! Gemiye [...]

Gemiciler, bu komutu alınca kap[...] düşüncesini anladılar ve onu yerine [...] mekten biran bile geri durmadılar.

Vapurdaki bütün çarkçı, ateşçi ge[...] ne kadar tayfa varsa hepsi filikalara [...] dular ve denize inmiye başladılar. Bir[...] dan da, gemideki petrol haznesine [...] vermiye hazırlandılar. Petrollerin dü[...] bombası yerine kendi ellerile havaya [...] masını daha iyi buluyorlardı.

Fakat bu işi kim yapacaktı?

Gemide kaptanla ihtiyar çarkçı baş[...] mıştı. Kaptan ona:

— Haydi sen de bin, baba, dedi. P[...] lere ateşi ben veririm.

İhtiyar gülümsedi:

— Alay mı ediyorsun oğlum? dedi. [...] varken bu iş sana mı düşer? Sen gen[...] yurdun sana daha uzun zaman iht[...] var. Ben ise, yurduma ve işime şim[...] kadar çok çalıştım, benden bekledi[...] emeği verdim. Şimdiden sonra ama[...] yurt için hayatımı vermekten başka [...] değil. Haydi sen de şu son kayığa bin, [...] alevlerle göğe yükseleceğim!

Kaptan:

— Olmaz! demek için ağzını göğe[...] mak üzere idi, ihtiyar çarkçıbaşı onu, [...] lı olmasına rağmen hâlâ bazularında [...] mış olan eski denizci kuvveti ile, ka[...] itti. Kaptan kayığa düştüğü zaman [...] sarsılma ile ip çözüldü ve kayık su[...] indi.

İhtiyar denizci ateş vermek üzere p[...] haznesine koşmuştu. Bunu gören gem[...] ler, küreklere asılarak, gemiden uzak[...] mıya başladılar.

Düşman uçağı, gemicilerin kayıklara [...] nip açıldıklarını gördüğü zaman, onl[...] korkup kaçtıklarını sanmıştı ve biraz [...] ra olacak şeyi hiç aklına getirmemişti.

Uçak geminin üzerine gelip tam bom[...] larını boşaltacağı sırada müthiş bir pa[...] ma duyuldu ve gemiden alevler yüks[...] Uçak, bu alevlerden kendini kurtaram[...] ve onun da petrol haznesi ateş alarak [...] ladı, alevlerin arasına yuvarlandı.

Epeyce açılmış olan kayıktakiler, bu[...] görünce, hayatını alevler içinde bitiren [...] bu hareketi ile, son nefesini bir düş[...] uçağını yere düşürmekle veren ihtiyar [...] micinin ruhunu selâmlamak için bi[...] kürekleri bıraktılar ve sustular.

Palandöğen DAĞINDA

alandöğen dağlarının en yüksek tepe- çıkmak için yola koyuldukları zaman, cılar kafilesindeki delikanlıların hep- büyük bir heyecan içinde idiler. Yük- dağların kayalık sırtlarına, iplerle, çi- ayakkaplarına kazmalarla tırmanmak r için büyük bir zevkti. Bundan baş- bu dağ gezisinin memleket coğrafyası mından da büyük bir değeri vardı ki, i ile sporu, fayda ile eğlenceyi birleş- eyi kendilerine amaç edinen Türk çleri bundan da ayrı bir sevinç duyu- ardı.

u gezileri onlar için hem güzel bir spor ncesi, hem de faydalı bir bilgi çalış- r olacaktı. Genç dağ sporcuları. Palan- en dağlarından bazı araştırmalar ya- klar, dağın yetiştirdiği bitgiler, orada nan hayvanlar üzerinde bilgi toplıya- lardı.

ol bir gün sürdü ve o günün sonunda, ın eteğindeki ufak bir köye geldiler. nlıdam adını taşıyan bu köyün ahalisi, cıları, her Türk köylüsüne hâs misafir- erlikle karşıladılar. Köyün misafir o- nda yemek yiyen sporcular, yemekten ra halk odasında köylülerle beraber lanıp dereden tepeden konuştular.

Köylüler arasında eski bir avcı vardı. ık çok yaşlanmış olan bu ihtiyar avcı:

— Ben de gençliğimde dağcılığa çok raklı idim, diyordu. Fakat o zamanlar sizin gibi böyle tam kuşamlı dağcılık ir bilmezdik. Hattâ, arkadaşlarım ara- da dağa tırmanmıya hevesli benden ka kimse olmadığı için, çok vakit ben nız başıma çıkardım. Ava gittiğimiz za- nlar ben onlardan ayrılır, ormanlardan a yukarılara çıkrak, kayalardan kaya- a tırmanırdım.

htiyar, içini çekti ve:

— Hey gidi gençlik hey! dedi. O günler bir günmüş! Biz artık unumuzu eledik, eleğimizi duvara astık. Sıra sizin oğullar Yolunuz açık olsun.

Ertesi sabah, dağcılar, güneş daha Palandöğen dağlarının ardında iken, onu karşılamak üzere, yola çıktılar. Öğleye kadar, yol, ormanı aşmakla geçti. Öğle yemeği için, bir su başında mola verdiler v yemekten sonra, artık önlerinde yükselmi ye başlıyan sarp kayalara tırmandılar.

Dağcılar arasında Çivi Ahmet dedikleri bir genç vardı ki, hakikaten çivi gibi bir çocuktu. O en önde gidiyor, kayalardan kayalara keklik gibi sıçrıyordu. Arkadaşlarını metrelerce geride bırakmış olan delikanlı onların:

— Dur Ahmet!

— Bizi bekle!

— Fazla koşma, çivi! Sonra bir yere saplanır kalırsın! diye seslenmelerini işitmiyor, veya işittiği halde dinlemiyordu.

Halbuki, dağcılık gibi bir sporda herkesin birbirile beraber bulunması lâzımdı. Bu, toplu bir halde yapılacak bir spordu. Birinin yardımına ötekine koşmazsa hiçbiri başarı kazanamazdı. Arkadaşları, çivi Ahmedin kendileri ile beraber bulunmasını hem onun, hem de kendileri hesabına istiyorlardı. Dik duvarlar gibi yükselen kayalara tırmanırken birbirlerine iplerle bağlanacaklar ve yukarı böylece çıkacaklardı. İçlerinden biri ayrılırsa bütün topluluk dağılır ve hepsi parçalanmış bir çığ gibi dağdan aşağı yuvarlanırlardı.

Çivi Ahmet, nihayet onları işitemiyecek kadar uzak bir yerde, sarp kayaların önünde duraklamıştı. Arkadaşları ona yetiştiler ve:

— Gördün mü? dediler. İnsan insana muhtaçtır ve kuvvet ancak topluluktan çıkar. Ne sen tek başına bu kayaları tırmanabilirsin, ne de tek başımıza biz tırnabiliriz. Fakat hep beraber olursak kolaylıkla çıkabiliriz.

Dağcıların başkanı Doğan Pekkan hemen arkadaşlarını topladı. Dağcıların böyle sarp kayalara tırmandıkları zaman baş vurdukları usulü yerine getirdi. Delikanlılar, bellerine doladıkları iplerle, üçer üçer birbirlerine bağlandılar. Herbirinin arasında altı metre ip bırakılmıştı. Çantalarından kazmalarını, kancalarını çıkarıp ellerine aldılar. Çivili ayakkaplarını tam kullanacak yerlere gelmişlerdi. Bundan sonra artık, korkmadan kayalara tırmanabilirlerdi.

Turgut Pekkan en başa geçti. İyi bir dağcı olduğu için, böyle sarp kayalara tırmanma yollarını o, arkadaşları arasında en iyi bilendi.

Kayalarda epey yükseldiler. İlk önce az çok kolay çıktılar. Fakat sonra, kayalar gittikçe sade dik olmakla kalmıyor, aynı zamanda tehlikeli bir halde alıyordu. Ekseriya, kazma geçiremiyorlar, veya ayaklarını basacak sağlam bir yer bulamıyorlardı. Hava da gittikçe soğumıya başlamıştı. Dağcılar, çok iyi giyindikleri için soğuğun pek farkına varamıyorlardı. Fakat elleri üşüyordu.

Bununla beraber, sporculara hâs «başlanan bir işi bitirme» düşüncesi ile yollarından dönecek değillerdi. Zorluk başladıkça başarı yaklaşmış demekti.

Bu sırada birdenbire, düşündükçe hepsini korkutan, fakat akıllarından uzak tutmıya çalıştıkları bir şey oldu:

En arkadan gelen çivi Ahmet, bastığı bir kaya parçasının yerinden oynaması ve yuvarlanması üzerine boşluğa düşmüştü. Yalnız, bunu vaktinde gören ve soğuk kanlılığını toplıyarak, bulunduğu yere sıkı sıkıya tutunan arkadaşı, onu yuvarlanmaktan kurtarmıştı.

Şimdi, ayağı kayan dağcı, sadece belinden arkadaşına bağlı olduğu iple havada asılı vaziyette duruyordu.

Fakat böyle daha uzun zaman duramazdı. Hem de öyle bir vaziyette düşmüştü ki, elini uzatıp ve ayağını kaldırıp bir yere tutunamıyordu.

Arkadaşlarının onu kurtarmaları hemen hemen imkânsızdı. Çünkü, tutundukları yerden ellerini bırakacak olursalar, boşlukta asılı duran arkadaşlarının ağırlığı ile hep beraber yuvarlanacaklardı.

Bunun üzerine, Doğan Pekkanın aklına bir şey geldi: Üçer üçer iplere bağlı olan arkadaşlarının hepsini bir araya toplamak Bunlardan yarısı sıkı sıkıya, bulundukları yere tutunurlar da ktekiler, boşluktaki arkadaşlarını çekecek olurlarsa onu kurtarabilirlerdi.

(Devamı 11 inci sahifede)

DİYANA
GİZLİ POLİS
DİYANA İLE MARGO UÇAKLA TAKİPTELER
UZAK-ILAR.. FAKHT UÇAĞIMIZ ÇOK KUVVETLİ. ONLARA YETİŞİRİZ..
UFUKTA BİR UÇAK GÖRÜYORUM. ŞUNLARA DÜRBÜNLE BAK..
TA KENDİSİ: SARI MONOPLAN
ARKAMIZDA BİR UÇAK VAR MUTUNG-LOTONDUN UÇAĞINA BENZİYOR.
SARI UÇAKTA
BAK DİYANA SAĞA ÇEVRİLDİLER.
TALİMİZ YOK! ÇÜNKÜ İNMEK İCAP EDERSE TEKERLEKLERİMİZ YOK. ANCAK SUYA İNEBİLİRİZ..
DAHA İYİ BİZDE İNMEDEN TAKİP EDERİZ.
PEKALÂ
BUNLAR NE? BİR HAVADİS ALDIN MI?
BAK SAĞDA BİR DENİZ İNİŞ YERİ..
YERE İNECEKLERİNİ ZANNEDİYORUM MARGO
BU TAYYARE MEYDANINA İNMELERİNE HAYRET!
ORADA GİTMEĞE HAZIR BİR UÇAK VAR.
AH TEKERLEKLERİMİZ OLSAYDI!.. ŞİMDİ ELİMİZDEN KOLAYCA KAÇACAKLAR.
BAK DİYANA KÜÇÜK BİR GÖL BRAVO...
GEL MARGO BELKİ BİR ARABA BULURUZ.
GELİYORUM DİYANA.
ÇABUK TAYYARE MEYDANINA
BENDE ORAYA GİDİYORDUM ZATEN!
BAK DİYANA ÇİNLİ UÇAĞA BİNİYOR.. SANDIKLARI ALIYORLAR.
AMAN ÇABUK OLALIM.
BİRAZ SONRA TAYYARE MEYDANINDA
UÇUYOR.
YİNE GEÇ KALDIK.
ŞİMDİ NE YAPACAĞIZ?
HEMEN GEÇECEĞİ YERLERE HABER VERELİM.
ÇOK İYİ BİR FİKİR. FAKAT BU KALABALIK NE?..
PARDON BAY BU TOPLANTININ SEBEBİ NEDİR?
POL KASAY BİR SÜRAT REKORU YAPACAK.
POL MU? O BENİM ÇOK İYİ DOSTUMDIR.
GÜN AYDIN POL... ŞİMDİ BİR SÜRAT UÇUŞU YAPACAĞINIZI İŞİTTİM.
OO...GÜN AYDIN DİYANA.. EVET ÖYLE.. EĞER PİLOTUM HANRİ GELİRSE..
BAY POL ŞİMDİ TELEFONLA HANRİNİN HASTALIĞI ÇIKTI.
NE FENA TALİ.. İKİ PİLOT OLMASI LAZIM.
SİZE HİZMET EDEBİLİRİM. YALNIZ ŞU GİDEN UÇAĞI YAKALA...

AVCI BAYTEKİN
STACET KARISI SICAK BÖLGELERE MAHSUS ASABİ KRİZLERİNDEN BİRİSİNE UĞRAR. VE VAHŞİ ORMANA KAÇAR. BAYTEKİN YARDIMI KABUL EDER. KAUÇUK ORMANINA GELDİ
NE İÇİN BANA BUNU YAPTILAR? BENİM DÜŞMANIM YOK. ÖNCE KARIM, SONRADA EVİM MAHVOLDU.. ARTIK BANA HİÇLİKTEN BAŞKA BİRŞEY KALMIYOR.
SİZE YALNIZ DOSTLARINIZ KALIYOR STACET. BU HIYANET CEZASIZ KALMIYACAK. BEN KOLUYU BİRKAÇ ADAMLA BERABER GÖNDERECEĞİM. BİZE İPUÇLARI BULURLAR.
BİRAZ SONRA KOLU HABER GETİRİR: BİRÇOK İNSAN İZLERİNE TESADÜF ETTİM EFENDİM. TAM ORMAN KENARINDA DA İKİ KADIN İZİ VARDI..
BİR BİLEZİK.. HEMDE KARIMIN BİLEZİĞİ...
BAYTEKİN VE ARKADAŞLARI KAUÇUK ARAZİSİNİN YERLİLER TARAFINDAN YAKILDIĞINI ANLAMIŞLARDI. ELE GEÇEN İPUÇLARINDAN ÇİFLİK SAHİBİNİN KARISI DA YANGINCILAR ARASINDA.
EĞER İKİ GURUBA AYRILIRSAK KARINIZI BULMAKTA TALİİMİZ ARTAR. SİZİN YANINIZDA KOLU BULUNSUN.
SABAHLEYİN ŞAFAKLA BERABER HENÜZ GÜNEŞİN SICAKLIĞI BAŞLAMADAN ÖNCE BAYTEKİNLE LİLİ ŞİMAL DOĞUYA DOĞRU GİDECEK OLAN STACET GURUBUNA ADYÖ DEDİLER.
AKŞAM OLDUĞU VAKIT BAYTEKİNEE LİLİ ORMANIN DERİNLİKLERİNE GİRMİŞLERDİ. KAMPLARINI BİR IRMAĞIN KENARINA KURDULAR.
BAYTEKİNİN ADAMLARINDAN BİRİSİ ONA YANAŞTI. FAKAT BİRDENBİRE CANSIZ OLARAK YERE DÜŞTÜ. ARKASINDA İKİ OMUZU ARASINDA BİR OK VARDI...
OK ONU ÖLDÜRECEK KADAR DERİNE GİTMİŞ DEĞİL. FAKAT HIÇ ŞÜPHESİZ ZEHİRLİ BİR OK OLACAK. BU BİZİM İLK ALDIĞIMIZ ZARARDIR. LİLİ, OKU BULMALIYIZ..
GECE ARAMALARA NİHAYET VERDİRDİ. BAYTEKİN MIRILDANDI. OKU BULAMIYACAĞIZ. KATİL
HIZLA GİDEN KAYIK BAYTEKİNİN KAMPINDAN UZAKLAŞIYORDU. KAYIKTAKİ BEYAZ KADIN BİR OKU NEHİRE ATTI. KANI TEMİZLESUDA YIKADI

TARZAN VE ALTIN ASLAN

(Geçen sayıdan devam)

Luvini fazla durmayıp Floranın çadırından çıktı.

O gider gitmez, çadırın arkasından içeri zenci uşak girdi. Flora:

— Ne var? diye sordu:

Zenci, parmağını dudaklarına götürerek:

— Susun! dedi. Hızlı konuşmıyalım. Benim burada olduğumu kimse duymasın.

Siyah delikanlı korkudan titriyordu. Kısık br sesle:

— Size olup bitenlerin hakikatini söylemiye geldim, dedi. Siz bana çok iyilik ettiniz. Ben bunların altında kalmak istemem. Onun için size gizli olarak bir şey haber vereceğim.

Sonra, daha fazla yaklaştı ve kadının kulağına eğilerek bir şeyler söyledi.

Flora başını kaldırarak:

— Ne diyorsun? dedi. Kabil değil! Nası olur?

— Nasıl olur, bilmem. Fakat işin doğrusu bu. Bana sizin tüfeğinizi ve tabancanızı çalmamı söylediler.

— Demek öyle ha? Pekâlâ! Ben onlara gösteririm!

Zenci delikanlı onu, kolundan tutup çekerek:

— Vakit kaybetmeden kaçın! dedi. Bütün kervan halkı size karşı ayaklandı. Siz tek başınıza onlara ne yapabilirsiniz ki! Yapacağınız bir tek şey var: Buradan hemen kaçmak! Luvini onların hepsine fildişi dağıtacağını söyledi, hepsini kandı. Durmayın! Adamlarınızla beraber hemen kaçmıya bakın. Ben de sizinle beraber geleceğim.

Flora biran düşünceli düşünceli zenci uşağa baktı Sonra:

— Doğru, dedi, yapacak başka bir şey yok. Kaçmalı. Hadi sen git. Hayatımı kurtardığım için sana teşekkür ederim.

Zenci delikanlı, geldiği gibi, yine çadırın altından süzülerek gitti.

Flora hemen kalktı Kraski ile Bluherin beraber yatıp kalktıkları çadıra gitti. Meseleyi onlara anlattı. Onun üzerine, Kraski haber yolladı, Peeblesle Throck'u çağırttı. Hepsi beraber kafa kafaya verip ne yapacaklarını konuştular ve bir plân hazırladılar. Her şeyden önce, Luvininin hazırladığı tuzaktan haberleri olduğunu kendisine çaktırmamağa dikkat edeceklerdi. Akşamleyin, sanki hiçbir şeyden haberleri yokmuş gibi, yemeklerini yiyecekler, karanlık bastıktan sonra usulca kaçacaklardı.

Yalnız Bluher pek gitmek taraflısı değildi. Elmaslardan, fildişinden bir türlü vazgeçemiyor:

— Başka bir çare bulsak, diyordu. Meselâ, gidelim araplara haber verelim. Luvininin bize ve onlara karşı bir tuzak hazırladığını söyliyelim. Onlarla birleşelim. Araplarla dost olursak fildişinden de kendimize bir pay çıkarırız.

Fakat Flora bu fikre yanaşmıyor:

— Hayır, olmaz, diyordu. Araplarla anlaşabileceğimizi hiç sanmıyorum. Onlar, yerlilerin bize karşı ayaklandıklarını haber alırlarsa, bizimle değil, giderler onlarla birleşirler. Bu sefer iki ateş arasında kalırız ve kaçmak imkânını da kaybederiz.

Peebles:

— Flora çok doğru düşünüyor, dedi. Fakat, tek başımıza ormana dalmak da çok hoş bir şey olmasa gerek. Yanımızda bize yardım edecek, işlerimizi görecek kimse yok. Ne yaparız?

Throck ona cevap verdi:

— Ne yapalım, Peebles, dedi. Biraz da kendi başımıza yaşamıya alışalım. Her zaman her işimizi başkalarına gördürecek, başkasının yardımına güvenecek değiliz ya. ayat bu. Bazan olur ki insan bir alay güçlüklerle tek başına çarpışmak zorunda kalır. Hattâ, bana kalırsa, şu birkaç zenciden korkup kaçmamız bile doğru değil.

Bu sırada, uzaktan uzağa bir aslan böğürmesi işitildi Bluher bunu duyunca:

— Eyvah! dedi. Ormanda aslanlar bağırışıyor. Ben aslanlara yem olmaktansa burada kalırım daha iyi.

— İstersen kal. Fakat burada kalmanın aslanlara yem olmaktan daha iyi olacağını sanıyorsan aldanıyorsun. Çünkü, zenciler seni sağ bırakmıyacaklar ve bir aslanın ağzında parçalanmaktan daha acı bir ölümle öteki dünyaya göndereceklér. Buna da hiç şüphen olmasın!

Bluher korkudan soğuk terler dökmiye başlamıştı. Kendi kendine:

— Ne ettim de kalktım buraya geldim, diye söyleniyordu. Londrada rahatım iyi idi. Akılsız kafa!

Flora, bu mânasız sözlere daha fazla dayanamıyarak:

— Sus! dedi. Yetişir artık! Böyle ahlayıp inlersen zencileri kuskulandırırsın. Başka yapacak bir şeyimiz yok: karar karardır: Onlar arapların üzerine saldırıp fildişlerini yağma ederlerken biz de bu gürültüden faydalanıp kaçacağız. İşte bu kadar. Ondan ötesini sonra düşünürüz.

Bu sırada Luvini geldi:

— Bütün hazırlaıklar tamamlandı, dedi. Akşam yemeğinden sonra bir el silâh işiteceksiniz. Bu işarettir. Silâh sesini duyar duymaz siz de hep beraber araplara ateş edeceksiniz. Anladınız mı?

Kraski:

— Anladık, dedi. Biz de zaten onu konuşuyorduk. Aramızda karar verdik: Biz ormanın dışındaki geçitte duracağız ve eğer araplar kaçacak olurlarsa yollarını keceğiz. Nasıl güzel bir plân, değil mi?

Luvini:

— Evet, dedi, iyi düşünmüşsünüz.

Sonra Floraya döndü:

— Yalnız, dedi. Siz çadırdan dışarı çıkmayın. Çarpışmıya katılmanız doğru olmaz. Hem sizin çadır zaten kavga meydanından uzakta. Orada rahat rahat oturur. olup bitenleri uzaktan seyretmekte kalırsınız.

Florá, adamın bu sözleri altında gizli olan tuzağı anlamakla beraber hiç belli etmedi ve:

— Ben de zaten öyle yapmayı düşünüyordum, dedi. Herhalde çarpışmanız uzun sürmez.

Luvini, kurduğu tuzağın mükemmel yürüyeceğini görerek memnun, uzaklaştı.

O gittikten sonra Flora ile arkadaşları oturup yemeklerini yediler. Sofrada hiçbiri lâkırdı etmiyor, hepsi ayrı ayrı düşüncelere dalmış bulunuyordu. Yalnız Bluherin çok büyük korkular geçirmekte olduğu görülüyordu. Korkudan her tarafı zangır zangır titriyen adamın eli tutmuyor, ikide bir çatalı düşürüyordu.

Peebles ile Throck, sanki bir düğün sofrasında imişler gibi, iştahlı istahlı yemek yiyorlar, et lokmalarını birbiri arkasına atıştırıyorlardı.

Kraskinin de içinden çok üzüntüde olduğu anlaşılmakla beraber, bu halini belli etmemiye çalışıyor. Flora ise, durumun tehlikesini iyiden iyiye gördüğü halde soğuk kanlılığını elden bırakmıyordu.

Yemeklerini bitirip kalktıkları zaman, karanlık adam akıllı bastırmıştı. Fakat henüz silâh sesi duymamışlardı.

Bekledikleri bu işaret, çok geçmeden verildi. Tüfek sesi, gecenin sessizliği içinde top gibi patlayınca Kraski Florayı kolundan yakaladı ve:

— Gel! diye çekti.

Kraski ile Flora önde, Peeblesle Throck arkada, ağaçların arasına doğru koşuştular ve oraya gizlenerek olup bitenleri seyretmiye başladılar.

İlk silâh sesindn sonra tüfekler birbiri ardı sıra patlamıya başlamış ve ormanın içinde araplarla zenciler birbirine girmişlerdi. Vurulanlar avaz avaz haykırarak yerlere yuvarlanıyor, araplara karşı sayıca çok üstün olan zenciler, onların yıkıldıklarını gördükçe işi azıtıyorlar, sevinçten nâralar atarak ateş ediyorlardı.

Flora ile arkadaşları ve biraz sonra yanlarına gelen zenci uşak, çarpışmayı Luvininin kazandığını görünce ormandan dışarı süzüldüler ve kaçmıya başladılar.

Luvini arapları yendikten sonra beyazların işini bitirmeyi kurmuştu. Fakat, onların hesapça bulunacakları yere saldırıp orada bulamayınca, kaçtıklarını anladı Adamlarına bunu haber verdi ve:

— Onlar herhalde yardımcı kuvvet alıp bize saldırmak için gittiler, dedi. Biz buna fırsat vermiyelim ve onları kovalayıp yakalayalım. Haydi ileri!

Luvini başta olmak üzere, iki yüz zenci, Flora ile arkadaşlarını aramak üzere ormandan dışarı çıktılar.

BÖLÜM XVI

Elmas Sandığı

Tarzanla La'nın ve ihtiyar adamın bulundukları büyük odaya, Bolganilerin attıkları boğucu koku dört bir yanı gittikçe kaplıyor ve içerdekiler zorlukla nefes alabiliyorlardı.

Ormanlar kralı durumun gittikçe tehlikeli bir hal aldığını görüyor, fakat soğuk kanlılığını elden bırakmıyarak kafasında kurtuluş için çareler arıyordu.

Odanın bir köşesinde durmuş, Tarzanın emirlerini beklemekte olan Gomanganiler, Bolganilerin odaya attıkları kokularla boğulacak hale gelmişlerdi. Nihayet içlerinden biri Tarzana yaklaşarak:

— Bizi buradan kurtar, Buana, dedi. Sen hepimizden akıllısın. Bunun elbette bir çaresini bulursun. Sen söyle, biz istediğini yaparız, ve böylece, elbirliği ile buradan kurtuluruz.

Tarzan adamın omuzunu okşıyarak:

— Biraz sabret, dostum, dedi. Hepimiz kurtulacağız. Yalnız, biraz daha dayanmak gerek. Şu boğucu gazlar odanın içini biraz daha doldursun. O zaman gözgözü görmez olur. Bolganiler bizi pek seçemezler. Biz bundan faydalanarak pencerelerden kaçarız.

Bunun üzerine La, Tarzana döndü:

— Mademki şimdi kaçmayı düşünüyorsun, dedi, niçin daha önce ben söylediğim zaman kaçmadık?

— Devamı gelecek sayıda —

Gelecekte Neler Olacak ?

— Baştarafı 3 üncü sahifede —

Sandalyelerinden doğrularak, konuşulanları dikkatle dinliyen Katerine ile Maurice Pasvorthy küçük kafalarında buna bir çare düşünüyorlardı. Top ele geçecek olursa aya seyahatleri geri kalacaktııı Halbuki bu heyecanlı macerayı aylardanberi ne büyük sabırsızlıkla beklemişlerdi!

Maurice:

— Bir tek çare var, dedi. Onlar topun başına gelmeden evvel biz binip hareket edelim.

Katerina heyecanla ellerini çırptı:

— Bravo! dedi. Güzel fikir. Olmaz mı, baba?

O sırada duvar tekrar yarıldı ve açılan kapıdan genç bir adam girdi. Bu, topu işletecek olan mühendisti. Cabal ona:

— Tam zamanında geldin, dedi.

— Mühendis, onun sözünü bitirmesini beklemeden:

— Top tehlikede! diye haykırdı. Ahali ilerliyor.

Cabal sakin bir tavırla:

— Biliyorum, dedi. Biliyoruz ve buna karşı tedbir almakla meşgulüz. Senden soracağımız bir ıey vardı: Topu derhal işletmiye başlasak, kaça kadar mermiyi atabiliriz?

Mühendis saatine baktı:

— Şimdi saat beş, dedi. Yedide mermi hareket eder.

— Mükemmel! Hadi derhal iş başına! Gelin hep beraber gidelim...

Biraz sonra, dört kişiyi alan tayyare topun bulunduğu meydana doğru yıldırım gibi uçuyordu.

***

Teotokopulos ve adamları yürüye yürüye topun bulunduğu sahaya iki saatten evvel gelemezlerdi. O zamana kadar da top hazırlanacak ve mermi havaya fırlatılmış olacaktı.

Fakat makinenin işlemesi biraz geç başlamıştı. Bu suretle, mermi hesap ettiklerinden beş, on dakika sonra atılabilecekti.

Osvald Cabal, elinde dürbin, taraçadan uzaklara bakıyordu. Teo. ile adamlarının yaklaştıklarını görünce:

— Geliyorlar, diye seslendi. Fakat gelseler de onlar kabloyu kesmiye uğraşıncaya kadar biz mermiyi havaya fırlatmış oluruz...

Teo. ve adamlarının, uzakta göründükten sonra topun bulunduğu yere kadar gelmeleri pek uzun sürmedi. Çünkü koşa koşa geliyorlardı.

Katerina ile Maurice mermiye girmişler ve mermi topun içine konulmuştu. Makine güldür güldür işliyor, mermiyi fırlatacak hızı hazırlıyordu.

Fakat taraçanın altına gelmiş olan Teotokopulosun sesi makine gürültüleri arasında bile işitilecek kadar tiz çıkıyordu.

— Ay seyahatini istemiyoruz! İçimizden iki gencin bu uğurda kurban verilmesini istemiyoruz! Yeryüzü bize yetecek kadar geniştir, başka yıldızlara uçup toprak aramıya ihtiyacımız yok... Biz...

Teotokopulosun sözleri müthiş bir gürültü içinde boğuldu:

Top patlamış, mermi namludan fırlamıştı...

Halk kaçışmıya başladı. Teo. ağzı, lâkırdı söylerken donmuş kalmış gibi, açık, havaya bakıyordu.

Cabal, uzaklaşan merminin arkasından yüzünde muzaffer bir sevinç dalgalanarak biran baktıkan sonra Teo. ya döndü ve:

— Tabiata karşı hareket edenin ben değil, kendiniz olduğunuzu anladınız mı? Bakın, mermi yolunu aldı, gidiyor. Bu hareketi insanların tabiati emretti, onu yerine getirecek imkân ve kuvveti biz bulduk Fakat siz, sözlerinizle onu durduramadınız. Tabiatin kanunu bu... Kâinat dönüyor, başdöndürücü bir süratle hareket ediyor...

***

Top sahasından dönüşte Cabal rasathaneye gitti. Raymond Pasvorthy'yi de çağırmıştı. Teleskopların başında, yıldızlara bakıyorlar ve onların arasından geçtiği görülen mermiyi takip ediyorlardı.

Cabal:

— İşte, işte, diyordu. Şuradan geçiyorlar... Sağ tarafa bakın: Büyük bir ışık çizgisi var ya, işte o...

Pasvorthy de bunu görmüştü. Fakat gözlerini teleskoptan çekerek:

— Hakikaten büyük ve tehlikeli bir macera. dedi. Aklın alamıyacağı bir şey... Acaba dönecekler mi dersiniz?

— Tabiî! Sonra tekrar gidecekler, tekrar gelecekler. Ay fethedilinceye kadar gidip gelecekler...

— Ya gelmezlerse, Cabal? Benim oğlum, senin kızın, gelmiyecek olurlarsa?

— O zaman başkaları gider... Bu iş bir idealdir. İdeal meşalesi hiç sönmeden elden ele geçer, asırlarca yaşar... Oturmak ve durmak sen veya ben, yani fert içindir. Cemiyet için, top halde insan için böyle bir şey yoktur. O daima ilerliyecek, daima bir şeyler fethedecektir. Önce bu dünya, sonra etrafındaki yıldızlar, daha sonra daha uzaktakiler boşluğun ve kâinatın bütün sırrını eline geçirse bile yine işin başlangıcında bulunacak... İnsan o kadar küçük, fakat ideali o kadar büyük ki!

Pasvorthy başını sallıyarak:

— Doğru, dedi. Sana hak veriyorum. Keşki onların yerine seninle biz ikimiz gitseydik...

Cabal gülümsedi:

— Bir dahaki sefere!

SON

Tarihî Rom antefrika: 2

Yazan: **Reşat Ekrem Koçu**

KARA BALİ BEY

Han halkı sabahları Yetim Ahmedin sesile uyanırlardı, üç yıldanberi, sabah ezanlarını o okuyordu, taze, körpe sesi, hanın taş duvarlarında çın çın çınlardı. Yetim Ahmet geceleri de Kara Bali Beyin odasında yatardı, Kara Bali Bey onun için: «Bu çocuk benim elim ayağım oldu. hani Ahmetçik olmasa yaram kurtlanır, bacağım çürüyüp düşerdi!. Vallah billâh.. eski halim olsaydı ben bu Yetim Ahmedi burada bırakmazdım... Yanıma alır sefere, gazaya götürürdüm!» derdi. O zaman Ahmet de:

—Bali Bey amca.. derdi., yaran gün günden kapanıyor işte.. o iyice kapanınca ya kadar ben de biraz daha büyürüm. Seferde senin yüzünü kara çıkartmam, düşmandan korkmam ben Bali Bey amca!..

Hele uzun kış geceleri, Kara Bali Beyin odasındaki ocağa, Ali ile Velinin, kesip getirdiği iri çam kütükleri atılır, hemen bütün han halkı, hâtıralarını çeşitli taklitler, cenk nâraları ve türkülerile beraber anlatan Kara Bali Beyin etrafında toplanır, Bali Beyin dizinin dibinde oturan Yetim Ahmet, onu can kulağile dinerken, bir çok defalar kendinden geçer, nâraları onunla beraber atardı:

— Heyyy!.. Hey! Bana derler dağlar delisi, az gelir düşmanın ellisi, köyde kaldı gelin kızın tellisi.. üç kır atım üç kızıl Elmaya gideriz!..

— Heyyy!.. Hey!. Bana derler küpeli Selman, karşıma isterim elli düşman, işte kılıç işte meydan... Uç alnı akıtmalı duru atıma uç, Kızıl Elmaya gideriz!

Bir gece, Kara Bali Bey, Ahmet isminde bir yiğitin Kara Buğdan cenginde, bir köprü başını tek başına nasıl zaptettiğini anlatıyordu:

— Koca yiğit yatağanı sıyırdı.. önce bir Allah!. diye kükredi.. köprüye yaydan fırlayan ok gibi atıldı...

İşte, tam bir nâra yeri idi, Yetim Ahmet, nârayı Kara Bali Beyden evvel atmıştı:

— Heyyy!.. Hey!. Bana derler Yetim Ahmet, bir vuruşta elli adet, kırdığım düşmanı sen hesap et!. Uç Karabulutum uç Kızıl Elmaya gideriz!..

«Karabulut», çıplak dedenin bir yıl evvel Yetim Ahmede Budin panayırından aldığı yağız tayın adı idi. Yetim Ahmet, Kara Bali Beyden Yavuz Selimin bu isimde namlı bir atı olduğunu işitmiş, kendisi için alınan taya da bu adı koymuştu..

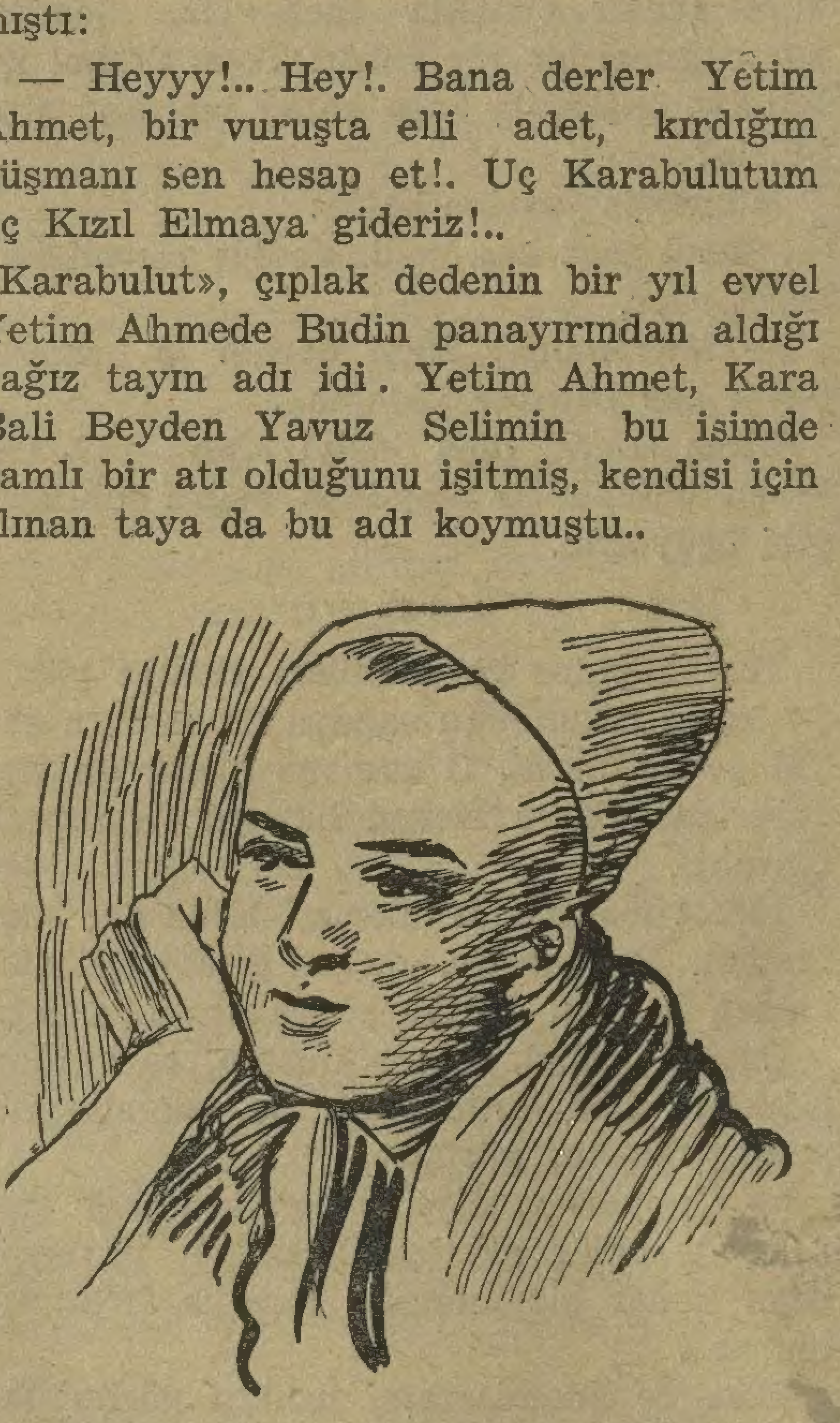

Bu yıl kış erken gelmişti, tufanı andıran yağmurlar ortalığı iyice serinletmişti; handa soğuğa ve yağmura kulak asmıyan tek adam Muslu ağa idi. Yetim Ahmet Bali Beyin ocağına bir kucak meşe çalısı atmış, yatsıdan sonra, han halkı, bu eski akıncının etrafında başını vermiyen şehidin hikâyesini dinlemek için toplanmıştı; bunların arasında, yağmurlar yüzünden handa kapanıp kalmış üç tüccar, on yeniçeri iki tane de serhadli Şahbaz yiğit vardı. Yeniçeriler Budinden Belgrada gidiyorlardı, Üçü de, yaşları kırk ilç elli arası, pos bıyıklı, kapı gibi adamlardı; s hadli gazilere gelince, biri kaytan bıy bir delikanlı, öbürü, bıyıkları yeni terlemeğe başlamış, çocuk denilecek y bir gençti. «Başını vermiyen şehid hikâyesini, buralarda bilmiyen yoktu, kat onu Kara Bali Beyin ağzından d mede başka bir tat vard; Bali Bey, hikâyeleri saz çalarak türküler ve des lar okuyarak anlatırdı. O akşam da nı şöyle bir tıngırdattıktan sonra ba mıştı:

— Biz ol zamanlar çelik çomak o oğlancık idik.. Estonibelgrad beyi A Bey, Grijgal beyi küçük Ahmet Bey, van beyi Mehmet Bey, Estergon beyi Ahmet Bey, Novigrad beyi Uzun Süley Bey, Seksar beyi Sinan Bey, Şmentu beyi Nasuh Bey ki, bunların herbiri meydanının bir kükremiş aslanı idi, birinin üçer beşer yüz tuva yiğit kılıç leri vardı ki güneşe yatuğ yatuğayım yen şahbaz civanlardı.. Hey.. hey kaygusu bilmez keramet sahibi gazile

Bir yıl Grijgal palangası beyi kü Ahmet Bey, kalede yüz on dört er bıra askerinin çoğunu almış, Kapuşvar ka nin fethine gitmişti; kaleyi aldıktan ra askerinin bir kısmını da orada bıra rak, kendisi Budine gitmişti, Budinde, tün beyler toplanıp ertesi yıl baharına getvar kalesinin fethini konuşacakla O zamanlar, Sigetvar kalesi Alaman ç rının elinde idi, adına Kraçin derler bi namlı beyi vardı; Kraçin vakit fırsa diye bin nefer askerle Grijgal üze yürüdü geldi; günlerden bir Kurban ramının arifesine rastlıyan bir müba cuma günüydü:

Hey.. Hey...
Gelen düşman aman binden ziyade
Kimisi atlı, kimi piyade
İçerde vardı yüz on dört arslan
Yani hep tuvanâ koç yiğit civan...

Kaleden etraftaki Türk kalelerine dat topları atıldı, kaleden dışarı ç cenkleşecek kuvvet yoktu, kale kap muhkem kapadılar, imdada koşacak kardeşlerini gözlediler. Kraçin Bey ha incil üzerine yemin etmiş, kaleyi bize sinler, bizden zarar görmezler. Silâhla atlarile, toplarile, cephanelerile çıkıp sinler demiş. Gaziler toplanmışlar, da etmişer, «başımız cücudümüz üstünde dukça biz düşmana kale vermeyiz!.» mişler. Grijgal gazileri arasında iki c yiğit vardı, bıyıkları yeni terlemiş on kuz yirmişer yaşında iki delikanlıydı, bos nişanını selviye asmış şahin bal arslan pençeli insan ejderhaları idi; nin adı «Deli Mehmet», birinin de « Hüsrev» idi.

Tam bu sırada Yetim Ahmet yerin fırladı; Kara Bali Bey hik

— Ne oldun; Ahmet?. diye sordu; cuk kulaklarını, odanın pencere tara dikmişti:

— Bir ses!.. dedi.. Bali Bey amca, dı da bir at kişner!..

(Arkası var

Afacan Bilmece kuponu: 2

KAZANANLAR

18 inci sayı bilmecenin çözülüşü:

«KARNABAHAR» idi.

Kazananlar:

1 — Turgut Mumcu oğlu, Göztepe Yeni yol itfaiye cad. No. 15 İstanbul. 2 — Hüsameddin, İncirli, Kozlu tahmilât muhasebe memuru Zonguldak Kozlu. 3 — Bedri Çimen, Beyoğlu 6 ncı ilkokul S. 5 No. 539 İstanbul. 4 — Semra, Nişantaşı 15 inci ilkokul No. 339 İstanbul.

Küçük hediye kazananlar:

5 — Gökçen, Üsküdar Sultantepe 3 üncü ortaokul B. 3 No. 367 İstanbul. 6 — Mahir, ilkokul S. 4 Alpullu. 7 — Muzaffer, Fatih Saraçhanebaşında Hayriye lisesinde S. 1 A. İstanbul. 8 — Rahmi, Galata Kapıiçi Necati bey cad. No. 221 İstanbul. 9 — Reha, Çamlıca Bulgurlu Aykırı oğlu sok. No. 17 İstanbul. 10 — Erdoğan, lise orta kısım S. 3 D. No. 1949 Balıkesir. 11 — Turgut, Haydarpaşa lisesi 4-B No. 1954 İstanbul. 12 — Atillâ, memleket hastahanesi eczacı Mazlum oğlu Çorum. 13 — Müjgân, Hoşnudiye mah. Kayas sok. No. 34 Eskişehir. 14 — Turhan, Beşiktaş birinci ortaokul S. C. 2 No. 23 İstanbul. 15 — Nuri, nüfus memuru Selâmi oğlu Hadımköy. 16 — Sevim, Yeldeğirmen Düz sok. No. 42 Kadıköy İstanbul. 17 — Ayhan, Kozahan No. 121 Bursa. 18 — Bülent, Nuruosmaniye cad. No. 38 Cağaloğlu İstanbul. 19 — Yurdanur, Karagümrük ortaokul A. 2 İstanbul. 20 — Kemal, İsmet paşa mah. Uluçmar cad. Bostan sok. No. 14 Ankara. 21 — Nurhayat, Cümhuriyet kız lisesi B. 1 talebelerinden İstanbul 22 — Özcan, Ünlü cadde Hamam sok. No. 6 Bursa. 23 — Orhan, Yenişehir Maltepe Özveren sok. No. 18 Ankara. 24 — Ahmet, Necati bey ilkokulu S. D. 5 No. 1288 Ankara. 24 — Vecihi, Kadıköy 3 üncü orta okul S. D. 2 No. 369 İstanbul. 26 — Ekrem ortaokul S. 3 No. 68 Elmadağ. 27 — Sıtkı ortaokul S. F. 2 No. 663 Afyon. 28 — Erol, Ön Cebeci Samur sok. No. 202 Ankara. 29 — Yunus, lise No. 1238 S. E. 2 Afyon. 30 — Yusuf, Kadıköy Kurbağalıdere cad. No. 46 İstanbul. 31 — Salim, terzi çırağı Kadir elile Keşan. 32 — Güngör, noter başkâtibi Hüsrev oğlu Eskişehir. 33 — Hanri, İnönü cad. No. 521 İzmir. 34 — Şadi, Altındağ mah. Polatlı bahçe karşısında No. 565 Ankara. 35 — Turan, Paket postahanesi posta seyyar memuru Ferit oğlu Ankara. 36 — Salih, Hasköy Keçeci Piri No. 19 İstanbul. 37 — Sait, istasyon eczahane arka sok. No. 4 Adapazar. 38 — Sami, Fatih Haydar cad. No. 76 İstanbul. 39 — Sabahaddin Tepecik Gaziler cad. 1145 inci sok. No. 9 İzmir, 40 — Kadir, iskele hamalı No. 7 Bandırma. 41 — Nermin, Maçka Çınar cad. Nur Ap. No. 5 İstanbul. 42 — Nail Tilkilik büyük Fettah sok. No. 7 İzmir. 43 — Ganime, Tophane Karabaş cad. Hacı Mimi sok. No. 31 İstanbul. 44 — Feridun, Gazi Mustafa Kemal ilkokulu S. 5 No. 279 Denizli. 45 — Mehmet, Şükrüye mah. Dere sok. No. 57 Ankara. 46 — Sermed, 6 ncı ilkokul S. C. 4. No. 363 İstanbul. 47 — Kaplan, Nâzım bey mah. Ulucanlar sok. No. 205 Ankara. 48 — Mehmet, Karşıyaka 2 nci ortaokul S. C. 2 No. 560 İzmir. 49 — Erol, Dr. Mustafa bey cad. 1388 No. 6 İzmir. 50 — Metin, Beşiktaş Türk Ali mah. Selâmlık cad. No. 49 İstanbul.

Palan döğen dağında

(Baştarafı 5 inci sahifede)

Bu plânı tatbike koydukları zaman ilk önce, kayalara başka yandan tırmanan dağcılar, çivi Ahmedin bulunduğu yana geldiler. Evvelce üçer üçer bağlanmışken, bu sefer onu birden, bellerindeki ipleri birbirine bağladılar. Sonra yedisi kazmaları ile, çivili ayakkaplarile kayalara tutundu. Üçü de, Ahmedi kurtarmak için aşağıya doğru sarktılar ve onu, ipinden çekerek yukarıya çektiler.

Boşlukta uzun müddet sallanan Ahmet ayağını sağlam bir kayaya bastığı zaman, derin bir nefes aldı. Sonra, hep birbirlerine bağlı oldukları için, kayalara daha kolaylıkla tırmanıp, Palandöğen dağının en yüksek tepesine çıktılar.

Oradaki bir düzlükte hep bir araya toplandıkları zaman, Turgut Pekkan, arkadaşının elini sıktı:

— Geçmiş olsun, Ahmet, dedi. Epey tehlike atlattın hani yani!

Çivi Ahmet:

— Teşekkür ederim, kardeşim, dedi. Bu bana iyi bir ders oldu. Birlikten kuvvet doğduğunu bilirdim ama, hiç tecrübe etmemiştim.

Gülüştüler ve bu dersi hepsi daha iyi öğrendikleri için, dağdan aşağıya daha az zorluk çekerek indiler.

Sahibi ve Neşriyat Müdürü:
Ö. Lûtfi TARHAN

MÜESSİSİ:
M. Faruk GÜRTUNCA

Çıkaran: Ülkü Kitap Yurdu
Ankara caddesi No. 72
Basıldığı Yer: ÜLKÜ MATBAASI

Bilmece

Ak		ça	ka	ra		i	.	dir

Burada güzel bir atalar sözü vardır. Boş yere öyle heceler koyunuz ki bu atalar sözü meydana çıksın.

Bu sözü biz ne münasebetle yazdık. Onu da bize bildirin.

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi bilmece kuponunuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınız.

3 — Üstüne yalnız (60) paralık pul yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınızı (Afacan 22 nci Bilmece işyarlığı — Posta kutu-617 İstanbul.

Ülkü Kitap Yurdu
İSTANBUL

Çocuk Sesi
nin
1942 yılı
Birinci cildi
Hazırlandı

En güzel Bayram ve Yılbaşı hediyesi
Çocuk Sesidir

Afacan
26 ncı sayı ile yeni cildini tamamlıyor.

Aslan Prens
ASLAN PRENS GAVENİN SEYİSİ OLMUŞTU. FENA RUHLU ŞÖVALYE-LER GAVENİ KAÇIRIP BÜYÜK BİR PARA KAR-ŞILIĞI GERİ VERMEK İSTİYOR-LARDI.
BİR NİSAN SABAHI ASLAN PRENS'LE GAVEN YOLA ÇIKTILAR.
HAİNLER BUNLARIN PEK SIKI SİLÂHLANMIŞ OLDUĞUNU GÖRÜNCE ATLARINI SÜRDÜLER.
ORMANIN ÖNÜNDE ONLARIN ÖNÜNE ÜÇ ŞÖVALYE ÇIKTI. VE HA-ZIR OLDUKLARINI SÖYLEDİLER.
ASLAN PRENS'LE GAVEN YAKLAŞIN CA ONLAR TUZAK LARININ ANLAŞILMA MASI İÇİN BİRBİRLE-RİNE SAL-DIRDILAR.
GAVED HEMEN BİR ŞÖVALYEYİ YERE YIKTI. ASLAN PRENS'TE DİGERİNE SALDIRDI.
FAKAT HAYDUT ASLAN PRENS TEN DAHA KUVVETLİ İDİ.
PRENS AKIL-LI BİR SIÇRAYIŞLA ATINDAN YERE İNİNCE HAS-MI YERE YUVARLANDI.
ASLAN PRENS BÜTÜN ZEKÂSINI KULLANA RAK HASMINI EZMİYE BAŞLADI.
—ARKASI VAR—